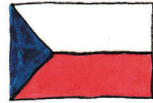

František
Schildberger

Meziřádky

Náboženství Lyrika Politika

CARPE DIEM

František Schildberger

Meziřádky
Náboženství Lyrika Politika

Používání elektronické verze knihy je umožněno jen osobě, která ji legálně nabyla, a jen pro její osobní a vnitřní potřeby v rozsahu stanoveném autorským zákonem. Elektronická kniha je datový soubor, který lze užívat pouze v takové formě, v jaké jej lze stáhnout z portálu nebo v aplikaci. Jakékoliv neoprávněné užití elektronické knihy nebo její části, spočívající např. v kopírování, úpravách, prodeji, pronajímání, půjčování, sdělování veřejnosti nebo jakémkoliv druhu obchodování nebo neobchodního šíření, je zakázáno! Zejména je zakázána jakákoliv konverze datového souboru nebo extrakce části nebo celého textu, umístění textu na servery, ze kterých je možno tento soubor dále stahovat, přitom není rozhodující, kdo takovéto sdílení umožnil. Je zakázáno sdělování údajů o uživatelském účtu jiným osobám, zasahování do technických prostředků, které chrání elektronickou knihu, případně omezují rozsah jejího užití. Uživatel také není oprávněn jakkoliv testovat, zkoušet či obcházet technické zabezpečení elektronické knihy.

© *František Schildberger, 2022*

Cover © *Eliška Řihová, 2022*

© *Carpe diem, 2022*

www.carpe.cz

ISBN 978-80-7487-318-8 [tištěná kniha]

ISBN 978-80-7487-319-5 [Pdf]

ISBN 978-80-7487-320-1 [ePub]

ISBN 978-80-7487-321-8 [mobi]

6. 1. 2021

Říká se: nemám slov. Dnes nemám slov.

Nepřátelský dav vyhecovaný prezidentem Donaldem Trumpem vnikl do budovy Kapitolu ve Washingtonu, D. C., a pokusil se znemožnit vyhlášení výsledku voleb.

Zákonodárci narychlo odvádění do podzemního krytu, zatímco morálně narušení lidé řádí a kramaří v jejich pracovnách – že kamsi zmizela demokracie, respekt k vůli většiny, která zvolila prezidentem někoho jiného – pro to opravdu nemám slov.

A bolí mě, doslova fyzicky, že pro tolik křesťanů je vzorem a zastáncem křesťanských hodnot člověk bez poctivosti, bez slušnosti, bez morálky v osobním i politickém životě. Kdosi, kdo goebbelsovsky prohlašoval, že volby byly neregulérní, ačkoli regulérní byly, když pár jednotlivých incidentů nemohlo změnit celkový výsledek...

Volby Donald Trump zcela jednoznačně prohrál – a nyní se mussoliniovsky, z pozadí, za pomoci poštvaného davu, pokusil o převzetí moci pučem...

Nejtemnější den amerických dějin.

7. 1.

Už několikátý den je Česko co do šíření koronaviru nejlepší na světě.

16. 1.

Tak nám začala veleakce Očkování Národa. Dlouho se o ní mluvilo, vláda měla dlouhý čas na přípravu. Využila toho času? Nevyužila. Jak jinak.

Akce začala prvním dnem se spoustou nepořádku a organizačních zmatků, nedomyšlených a nezvládnutých detailů. Ale tak zhruba a v hlavních rysech vše fungovalo. Čekal snad někdo něco jiného? Pokud ano, moc se mu divím.

Na očkování se zatím mohou přihlašovat (a přihlašování se děje pouze pomocí internetu) výhradně obyvatelé starší 80 let. Vládní počítačový systém byl ovšem velmi benevolentní – člověk nemusel být ani zvlášť špičkový hacker, aby se dokázal do systému přihlásit pod svým pravým jménem a pravým rodným číslem, i když mu bylo čtyřiaadvacet. Kdyby ovšem takový mladík přišel o příslušném termínu na očkovací místo, nikdo by ho neočkoval, uvedl k tomu ministr zdravotnictví. Ano, každý zdravotník pozná, komu je čtyřiaadvacet a komu čtyřiaosmdesát.

Protože se dá předpokládat, že mnozí senioři nejsou v užívání internetu zběhlí (ani to vládě neušlo), řeklo se, že jim mají pomoci jejich děti & vnuci nebo pracovníci domovů pro seniory. Výborně! Všechno se zvládne! Pokud některý starý člověk žije sám (i takoví jsou a ani na to vláda nezapomněla), byla oznámena telefonní linka, kam mohou senioři zavolat a příslušný pracovník s nimi přihlášku vyplní. Od samého začátku však tato linka nestačila, byla stále obsazená, mnohdy to trvalo hodiny, než se senior dovolal. Že největší nápor bude hned od začátku, to už vládu nenapadlo. Jako by si říkala, že senioři mají dost času cvičit se v trpělivosti, pokud chtějí dlouho žít v Česku, jim může jedině prospět.

Ale ani sám počítačový systém se necítil moc dobře, padal a padal, a když už si vůbec nevěděl

rady, přecházel do angličtiny. Snad aby seniory zastrašil.

Další téma. Potvrzovací esemeska. Nechodila včas. (Čekal snad někdo něco jiného? To se divím. Já ne.) Potvrzovací esemeska si dávala na čas hodiny, někdy taky půl dne. Premiér Babiš se na tiskové konferenci divil, proč se ho na to někdo ptá: o to já se nestarám, to je věc mobilního operátora, já se starám o důležitější věci, jako o to, aby k nám přišly očkovací látky! Mobilní operátoři zaregistrovali problém, navýšili kapacitu a esemesky začaly chodit. Jen, jak drze podotkl jejich představitel, by bylo lépe, kdyby jim o zvýšeném nároku někdo řekl předem, a ne hodinu poté, co zvýšený nárok začne. Proč bychom měli něco říkat mobilním operátorům?, divil se na tiskové konferenci ministr zdravotnictví, v médiích měli informací dost! (Čekal snad od něj někdo něco jiného? Já ne.)

Závazný termín na očkování získali, jako odměnu, ti nejpohotovější a nejvytrvalejší, asi desetina přihlášených. Ostatním muselo stačit, že jsou registrovaní – a k očkování půjdou někdy, jindy, později, kdoví kdy... (Čekali jste to? Přiznám se, že já ne. Tohle mě překvapilo.)

Proběhlo to výborně, chválili se večer vládní představitelé za hnutí ANO (čekal snad někdo něco jiného?).

Žijeme v Česku. Vládne nám Andrej Babiš.

18. 1.

Zprávy z přírody: „Máme zamrzlej bazén, a jak trochu odtálo, tak na tom ledu je teď vrstva vody. Kosi

z toho mají brouzdaliště: normálně se tam kloužou – a strašně při tom křičí.

Hrdličky to sledují s odstupem. Taky si to zkusily, ale spíše se jen baví tím, jak ti kosi blbnou.“

19. 1.

Tak jsem si říkal, že si dneska koupím dvě věci, které potřebuji, čtverečkový sešit a kárované trenýrky. Jenže nekoupím: sešit ano, to mi vláda umožnila, ale trenýrky tak leda dětské. Ačkoli bylo mnohokrát avizováno, že od úterý 19. ledna už bude virus natolik oslabený, že vláda otevře za 1. papírnictví, za 2. prodejny dětského oblečení a za 3. prodejny spodního prádla, prádlo nakonec z nějakého důvodu ve vládě neprošlo...

Chtěl bych být u té debaty ve Strakově akademii, když paní ministryně & páni ministři debatovali o míře naléhavosti v otázce nákupu spodního prádla. Jaké tam asi padaly argumenty? Ale třeba se diskuse v nejvyšším orgánu výkonné moci někam nahrává a seznámí se s ní alespoň historici za padesát let.

Uvolnění prodeje věcí pro děti bylo náležitě zdůvodněno. „Říkaly nám mladé rodiny, že děti rostou,“ uvedl vicepremiér Karel Havlíček Neborovský. Aha! Ještě, že se nechá poučit!

Zato trenýrky a sešity, jak je to v hluboké tradici nynější vládní garnitury, nijak zdůvodněny nebyly: prostě musíte nám věřit, občané, že jen u papíru se viry tak rapidně nemnoží. Budu tedy muset vystačit s dosavadní zásobou spodního ošacení. Do kdy? Toť otázka více než hamletovská! Až vláda uzná – a virus dovolí. Ne, až vláda uzná. Virus se přizpůsobí.

19. 1.

V otázce očkování převládá, myslím, ve veřejnosti psychologie nedostatkového zboží. Od převládajících debat o nebezpečnosti & nevyzkoušenosti nabízené vakcíny se hlavní agenda přehoupla k tomu, kdo předbíhá ve frontě na vakcínu a kdy dojde řada i na mě. Vláda už neřeší, jak pořídit účinnou propagační kampaň, aby se co nejvíc lidí chtělo očkovat.

Rozumně se zachovaly kraje a některá města: prostě převzaly organizaci do vlastních rukou. (Měli bychom si všimnout, kdo vládne v krajích, a při volbách do sněmovny na to pomyslet!)

20. 1.

Jinačovice jsou milá obec na samém okraji Brna. V televizi jsou málokdy. Teď byly. Bílí koně, tedy skuteční bílí koně, ne ti ekonomičtí, táhli valník s rakví (kolik to muselo stát?) a jacísi hulváti hrubě pokřikovali před soukromým obydlím ministra zdravotnictví. Tohle není polemika, to není kritika vlády.

Čeho chtěli organizátoři dosáhnout? Aby se více očkovalo? Aby se vůbec neočkovalo? Aby se otevřely hospody? Nebo jen tak, aby vláda dostala strach z lynčování? (Kdoví, co by mohlo přijít příště...) Totéž se dělo i před domem pana premiéra v Průhonících, pro změnu u Prahy.

Kamarád psycholog mi prozradil, že protestující prý tímto způsobem překonávají svůj vlastní strach z nákazy. Opravdu? Nikomu nákazu nepřeji, ale v tomto případě...

21. 1.

Zlý sen je pryč, chtělo by se říci, probudili jsme se a nastalo nové ráno. Donald Trump už není prezidentem Spojených států amerických. Už nikdo nebude z Bílého domu ve Washingtonu svolávat na kokoli oheň a zkázu (ať už to myslel vážně, anebo z legrace...). Prezidentem byl zvolen muž, který se nebude bavit tím, že by v oficiálních telefonických rozhovorech urážel premiéry tak důležitých spojeckých zemí, jako je Austrálie anebo Kanada. Prezidentem se stal někdo, kdo nebude hecovat miliony svých stoupenců proti volbám jako takovým, proti soudům, proti sněmovně, proti pravidlům, proti slušnosti, proti zdravému rozumu.

Pocit návratu do normálního stavu (ovšem „normální“ ve světě, kde žijeme, ještě zdaleka neznamená „ideální“ či „správný“) posiluje skutečnost, že prezidentem Spojených států amerických byl zvolen politik, který osm let pracoval jako viceprezident předchůdce nyní poraženého kandidáta. Jenže...

Jenže kmen zla, na kterém jako psychedelický květ vykvetl Donald Trump, stále roste.

Kmen jakého zla? Nejhorší je podle mého názoru ztráta mravního kompasu. Pokud se loď plaví bez jasného vědomí a širokého společenského konsensu o tom, co je dobro a co je zlo, může ztroskotat na kterémkoliv útesu.

Na druhém místě, domnívám se, je zdrojem zla sobectví, způsob jednání podle zásady: „Pro mě dobře – a ostatní mě nezajímají.“ Pokud takový způsob života ve společnosti převládne, vede to k tomu, že miliony těch, kdo v závodě s dravci prohráli, žijí

s pocitem zranění a křivdy a radí se s nadšením za záda kohokoli, kde se jim jeví jako Robin Hood schopný pomstít a napravit jejich křivdy...

Na třetím místě je hrubost a sprostota coby norma chování ve společnosti a kult násilí. Pokud je kladnou postavou ve filmu policista, který nejdříve střílí a teprve potom přemýšlí, pokud je jako milá a obdivuhodná postava v televizním seriálu vykreslován lékař, jenž sice výborně léčí, ale uráží a ponižuje své kolegy i pacienty – nemůžeme se divit, že kdosi, jako je Donald Trump, se mohl stát prezidentem Spojených států amerických.

Bez těchto předpokladů by nebyl víc než figurka z kresleného seriálu.

31. 1.

Celý leden jsem chodil do kostela na internetu, někdy i dvakrát denně; klekal jsem a vstával, jak to liturgie říká, modlil se celým srdcem a hlasitě odpovídal (sobota 2. 1. 10.30 a 17.00 kostel sv. Alfonse a Panny Marie Fatimské v Koclířově; neděle 3. ledna 9.00 kostel sv. Alfonse a Panny Marie Fatimské v Koclířově a v 18.00 kostel Božího těla v Jablunkově; sobota 9. 1. kostel Božího těla v Jablunkově; neděle 10. 1. kostel Božího těla v Jablunkově; neděle 17. ledna 9.00 a 11.00 kostel sv. Alfonse a Panny Marie Fatimské v Koclířově; neděle 24. 1. kostel Božího těla v Jablunkově; pátek 29. 1. kostel sv. Rodiny v Luhačovicích).

Teprve dnes, v neděli 31. 1. v 11.00, jsem byl konečně fyzicky v kostele. U svatého Jiljí v Brně-Komárově.

1. 2.

Svou nedělní mši svatou jsem včera prožil v kostele svatého Jiljí, opata v Brně-Komárově. (Je to, mimochodem, nejstarší stojící stavba v Brně).

Dnes, v čase koronaviru, se v této snad nejmenší farnosti v našem městě slouží každou neděli tři mše svaté, aby se nepřekročil povolený počet přítomných věřících a každý tak mohl přijít; na osmou a na půl desátou je třeba se zaregistrovat, na jedenáctou, kam chodí nejmín lidí, předběžná registrace nutná není. (Ani se nedá říct, jak mě povinnost registrovat se na bohoslužbu štve a provokuje; že by snad ve mně vřel jako zaseklý starý rudý šíp nějaký strach z bolševických časů?)

V 19. století byl jednu dobu komárovským farářem František Sušil. Kdo ho nezná: syn řezníka a hostinského z Rousínova a podle mě doslova génius.

Na brněnském bohosloveckém učilišti přednášel tak nelehký obor, jako je Nový zákon – a vychoval tam celou generaci nadšených kněží, kteří přenesli církev v brněnské diecézi přes liberalizační vlnu druhé poloviny předminulého století... A jen tak jakoby mimochodem, ale vůbec ne mimochodem, sesbíral největší, obrovskou, úžasnou sbírku moravských lidových písní s nápěvy a textovými variantami. Přijel do nějaké farnosti, tamní farář už musel mít na faře nachystaná děvčata, hlavně děvčata, která znala nejmín písní, a začalo se zpívat; když Sušil píseň znal, hned zpěvačky přerušil a musely zpívaly další píseň, až našel nějakou, kterou dosud nikdo nezaznamenal.

Ale Sušil také psal básně, ve své době vlivné a citované. (V jedné básni přirovnal Jana Husa k antickému Hérostratovi.)

Komárov je novější název. Kdysi zde bylo benediktinské proboštství Na luhu. (No, Komárov! Dnes je už řeka dávno zregulovaná a lužní lesy pryč – ovšem i komáři.) Byla to až do roku 1945 z velké části německá čtvrť. „Ve třídě nás byla půlka kluků Češi a půlka Němci, za první republiky zde už německé rodiny posílaly šmahem děti do českých škol, aby měly v životě lepší možnosti,“ říkal mi před lety jeden starousedlík. „Pak ovšem přišla válka a Němci šli na frontu a my Češi ne. A Němci nasazovali na frontě Němce ze Sudet a už vůbec z protektorátu na nejtěžší úseky, takže zrovna z mé třídy tam zařvali všichni.“

Němci z Brněnska měli i svoje legendy a pověsti, úplně jiné než Češi. Tak v lesích u Komárova prý kdysi žil poustevník Ägidius (jmenoval se stejně jako patron kostela, Ägidius je Jiljí) a ten ve své poustevně schovával zvířata, když brněnský úřední kníže (Přemyslovec, Čech) vyrážel ze svého hradu na lov: až nebezpečí pominulo a kníže s družinou se vrátili zpět na hrad, německý poustevník zase pouštěl laně a další tvory zpět do lesa...

No, to už je dávno. Ale zvířatům se v Komárově dodnes daří, je tam malá volně přístupná zoologická zahrádka.

Příště asi půjdu v neděli zase do Komárova. Ale na jedenáctou. Nikam se zapisovat nebudu.

2. 2.

„Už mám na zahradě pět manželských párů. Tedy kosů. Pět dvojic.“ Raduje se kolegyně.

„Já jim ovšem podstrojuju,“ říká, „koupila jsem sušené červy, to jim moc chutná. A roztloukla jsem jim loňské ořechy a oni si z té směsi skořápek a jader vybírají jádra. To je moc baví.“

4. 2.

Po celou středu 3. února 2021, od zveřejnění nálezu Ústavního soudu, kroužily politickou scénou České republiky veliké víry: je skutečně neobvyklé, aby soudní instance zasáhla do již vyhlášených voleb a dala zákonodárcům šibeniční termín osmi měsíců k vypracování nové volební legislativy podle zásad, které jim předložila. Přičemž, samozřejmě, je oprávněná výtka, že sám sobě Ústavní soud k vypracování svého stanoviska dal lhůtu tříletou... A oprávněný je i údiv nad tím, že ústavní soudní instance smetla ze stolu volební pravidla, která platila dvě desetky let, a zpochybnila tak nejen legitimitu všech sněmoven a vlád za toto dlouhé období, ale i samu sebe, protože volebním úpravou, která má původ v takzvané opoziční smlouvě mezi ODS a ČSSD z 9. července 1998 se Ústavní soud již jednou zabýval, hned po jejím přijetí, a jen málo ji změnil, čímž ji tehdy vlastně schválil. Byla to úprava, která měla na věky věkoucí vyloučit menší politické strany z účasti na rozhodujícím rozhodování a zajistit duu Miloš Zeman a Václav Klaus a jejich nástupcům „stabilní politické prostředí“; ale nestalo se tak: již následující vláda sociálního demokrata Vladimíra Špidly se

mohla ve sněmovně opřít o většinu jen jednoho jediného hlasu – a současná Babišova vláda vládne menšinově jen díky podpoře komunistů.

Domnívám se, že 3. únor 2021 zůstane jedním z nejvýznamnějších dní v politických dějinách České republiky. Ústavní soud překročil vlastní stín a skutečně zasáhl do politického života naší země: ovšem zasáhl správně! Bylo snad normální a demokratické a spravedlivé, aby ke zvolení poslance jedné strany stačila jen polovina hlasů potřebných ke zvolení poslance jiné strany – a oba pak seděli ve sněmovně se stejnými pravomocemi a právy? Nebylo to pohrdání vůlí voličů, jaké se ve světě málokde vidí? Nebýt špinavých volebních triků, ovšem zcela legálních, nevládla by současná vláda premiéra Andreje Babiše, protože hnutí ANO by mělo o celých 15 (!) poslanců méně a i s ČSSD a KSČM by dal jen 98 poslanců a žádnou parlamentní většinu?

A bylo normální, že jsme si na tento legální volební švindl, rafinovaně vymyšlený, pracující s kombinací způsobu sčítání hlasů a velikosti volební okrsků, dokonale zvykli a už jsme proti němu neprotestovali?

Císař je nahý, řekl o českém volební systému Ústavní soud.

8. 2.

„Vaprós vlásti,“ říkal ruský cynik Uljanov, krycím jménem Lenin – „otázka moci“; o to jde. „Moc se rodí z hlavně pušky,“ doslovil jeho myšlenku kambodžský cynik Pol Pot.

„Víme, že vojáci mají zbraně a jsou schopni je použít,“ řekla zahraničním novinářům účastnice protestů proti vojenským pučistům v Barmě. Chvíli to trvalo, než se lidé v této zemi, která má pod kůží zkušenost s desítkami let brutální diktatury, dali dohromady a vyrazili protestovat do ulic. Umřít se dá jenom jednou – a dlouholetý tlak zbavuje lidi odvahy. V Barmě vládne po puči diktatura nažehlených důstojnických uniforem. Za časů naší československé diktatury sice také byla občas vidět uniforma, nosil ji vždy jeden člen vlády, protože ministr obrany, jak se tedy říkalo „národní obrany“, musel být voják, ale jinak to byla diktatura v občas pomačkaných, tesilových oblecích. Na formě nezáleží. A i my jsme se dlouho báli, než jsme začali trochu víc protestovat.

Jde o „otázku moci“ – což je ochota diktatury použít násilí, bití, věznění a vraždy. I naše československá diktatura vraždila své odpůrce až do poslední chvíle. Nejen v padesátých letech či při ostré střelbě do demonstrantů v roce 1969, nýbrž i v osmdesátých letech; vzpomeňme jen na otřesné případy studenta Pavla Švandy, vrženého estébáky do Macochy, či kněze Přemysla Coufala, ubitého v jeho vlastním bytě. A na Pavla Wonku, kterého komunistická soudkyně poslala do vězení i s těžkým zápalem plic, na který tam umřel.

Brutalita diktatur, jakkoli se to občanům zemí, které v diktatuře nežijí, někdy jen velmi těžko věří, do značné míry závisí na reakcích okolního, svobodného světa – ke kterému dnes, i přes nevymazatelnou zkušenost strachu z komunismu pod kůží nás, příslušníků starší generace, patří i Česká republika.

Diktatury nejsou rády stavěny na pranýř, a to ani v zahraničí. Mají rády oslavná hesla a jsou-li brány jako vážení a úctyhodní partneři. Proto je třeba velice pochválit politiku současného ministra zahraničí Tomáše Petříčka, který vzdor tomu, že prezident republiky vyjadřuje často právě opačný postoj, nešetří kritikou násilí a těm, kdo bojují za svobodu, pomáhá.

Žijeme v době mnoha negativních tendencí, ale též v době po celém světě narůstající touhy po svobodě a zvyšující se nervozity diktátorských režimů, uvědomujících si svoji anachroničnost a nepřipadnost.

Občanské uvědomění, poznání vlastní lidské důstojnosti a ochota k boji za svobodu narůstá i v zemích těch nejcyntičtějších diktatur. Občané Wu-chanu nosí vzdor tlaku čínského režimu květy před nemocnici, kde pracoval lékař, jenž jako první upozornil na nebezpečí epidemie nového viru – a zaplatil za to životem. Květy? Něco ještě nedávno nemyslitelného. Vzpomeňme na sílu sice dočasně potlačených, ale neporažených protestů proti režimu v Bělorusku a nepřehlédněme étos demonstrací v Rusku.

Svoboda je dar, který vložil do lidských srdcí Bůh, i když – a Bůh to ví – lidé svobodu, pokud ji mají, stále znovu zneužívají, na věky jim ji ale nikdo vzít nemůže. Nikdo. Je to paradox. Ale i naděje.

14. 2.

Potkal jsem toho kněze dneska ráno v parku. Šel do kostela.

„Dneska je svatého Valentina,“ řekl mi tónem, jako by říkal vtip.

I pocítil jsem potřebu zastat se tohoto světce, tak zneužívaného byznysem a hédonistickou ideologií. Že se ho teď ještě zřikají někteří lidé církve? A myslí si, že tak bojují proti tomu komerčnímu cirkusu kolem jeho jména?

I snažil jsem se poukázat na statečnost a hrdinství tohoto světce. „Ano, máme svatého Valentina, MUČEDNÍKA,“ snažil se, aby z mého hlasu zazněla co největší úcta... (Ach, to jsou dialogy!)

„Já znám jenom Valentina dobrotivého,“ zasmál se kněz.

„Tak toho zas já neznám,“ pravil jsem, ač to nebyla pravda...

„Neznáš? To je film pro pamětníky s tím, no, jak se jmenuje, s tím s ulízaným účesem...“

„S Oldřichem Novým!“

„No vidíš, žes to viděl!“

„Neviděl,“ odpověděl jsem, už po pravdě, „ale je nemožné o tom filmu nevědět.“

Došli jsme společně do kostela.

15. 2.

Je tolik důvodů oč Boha prosit! Je to dlouhý, dlouhý – dlouhý osobní seznam...

Ale: je o tolik VÍC DŮVODŮ, zač Bohu děkovat!

17. 2.

Tak

nějak žijeme v letošní době postní.

Době

pozdní,

kdesi

na konci časů,
jejichž neznáme délku...
Neznáme dálku
od našeho psacího stolu,
od našeho kuchyňského stolu,
k našemu monitoru
v nebi.

18. 2.

Mat 11, 30.

Moje skromná osobní zkušenost je, že nejen že Pánovo jho netlačí a břemeno netíží. Ale že povznáší.

České překlady Mat 11, 30 se široce shodují ve znění těch dvou sloves: že Pánovo jho netlačí a jeho břemeno netíží. To říká český liturgický překlad i překlad ekumenický i Jeruzalémská bible i překlad mně od mládí nejbližší, Ondřeje M. Petrů...

Ovšem Bible kralická říká odvážně: „Jho mé jestiť rozkošné.“

22. 2.

Dne 22. února je svátek Stolce svatého apoštola Petra. Nejde o žádný novodobý vynález, do kalendáře nebyl vložen ani po Druhém vatikánském koncilu ve 20. století, ani po definování papežské neomylnosti v 19. století, ani jako reakce na osvícenství a ani ve vrcholném středověku; slavíme jej už od 4. století.

Stolec Petrův je – i lidsky vzato – ta nejohodnotnější instituce na světě; za více než dva tisíce let svého trvání prošel všemi peripetiemi, které si jen dokážeme představit a stále trvá a stále, pokud

nejsme předpojatí, vnímáme, jak právě skrze tento úřad mohutně působí v církvi Duch Svátý. Jestliže je Pán Ježíš pro mnohé „znamení, jež bude odmítáno“ nebo „znamení odporu“ (srov. Luk 2, 34), platí to i pro toho, na kom Pán Ježíš vybudoval svou církev (Mat 16, 18). Petr dnešních dnů, jako papežové všech dob a časů, z pokladu víry vynáší věci staré i nové (Mat 13, 52).

Papež církev vychovává a vede ji úzkou cestou ke spáse (Mat 7, 14). Výchova ovšem má smysl, jen tehdy, když je nepřijemná, jinak to není výchova (srov. Žid 12, 11 – a celá 12. kapitola Listu Židům) a dnes to cítíme zvláště zřetelně.

Spousta lidí, hlavně těch, kteří se považují za důležité, si myslí, že právě oni jsou povoláni, aby současného papeže ne poslouchali, nýbrž soudili a korigovali. Jedni směrem doprava, jiní doleva... Ale království rozdvojené, které nemůže obstát (srov. Mat 12, 25), je církev, v níž mnoho lidí nevěří, že právě skrze papeže nás vede Bůh.

Odpor vůči papeži ze strany lidí, kteří už vědí všechno a nechtějí se měnit a nechtějí se nechat vychovávat, je silný. Svátý otec nás totiž vede na skutečně nové – i když staré – a pro mnohé z nás nepředstavitelné stezky: napomíná nás, že křesťanství není, když se pyšníme, že my jako jediní máme pravdu a celý ostatní svět tone v bludu, říká nám, že následování Pána Ježíše nespočívá v tom, co nejvíce odsuzovat hříšníky, ale naopak, že čím je lidská bytost ubožejší, tím více ji máme objímat křesťanskou láskou; učí nás, a to především příkladem svého vlastního jednání, že všichni lidé bez rozdílu jsou bratři